We reizen om te leren. Dat is ons tenminste altijd voorgehouden. Meneer B daarentegen reist om reisverslagen te maken. Dit tot groot jolijt of ergernis (schrappen wat niet past) van degenen die op zijn mailinglijst zijn terechtgekomen. Ieder zijn pretje.

Gezien meneer B er niet jonger op wordt en ondertussen de kaap van de 70 heeft bereikt hebben zijn kinderen en aangetrouwden dan maar beslist om hem (en mevrouw A dan tegelijk ook maar) een ticket naar Sevilla in Spanje cadeau te doen. Kennelijk wordt een verjaardag nog steeds door sommigen beschouwd als een speciale gelegenheid, doch de enige bijdrage die de jarige hierin heeft is dat hij/zij zolang in leven gebleven is. Meneer B heeft dit geschenk evenwel in dank aanvaard, niet goed wetende waaraan hij dat te danken had, maar nu zitten jullie weerom opgescheept met een schrijfsel van zijn hand. Hier gaan we dan.

Sevilla, here we come

Daar meneer B samen met mevrouw A een nakomeling heeft die op de nationale luchthaven werkt, heeft meneer B er bij zijn zoon op aangedrongen om ons dan gelijk ook maar naar zijn werkplek te voeren. Zoon M is min of meer gewend om op ontichelijke uren op de luchthaven te zijn, dus enkele uurtjes vroeger beginnen dan initieel gepland was kan voor hem geen probleem zijn. We hadden onszelf hiermee een gratis ritje richting luchthaven cadeau gedaan. Buiten het feit dat iemand de originele sleutel van de wagen van meneer B daags voordien kwijtgespeeld was en we met de reservesleutel op pad moesten, wat gelukkig ook kan, was er weinig op te merken aan dat ritje. Later bleek dat het meneer B was die de sleutel op een ongewone plaats had geklasseerd, een nevenverschijnsel van ouder worden. We moesten onderweg enkel de werken op de brug van Vilvoorde trotseren maar dat oponthoud viel al bij al nogal mee. We kwamen dus op tijd toe op de luchthaven.

Ondertussen hebben we ook in het luchthavengebouw een sluipwegeltje ontdekt waardoor we gemakkelijk vanaf de werknemersparking naar de vertrekhal konden gaan (hint: volg de massa niet maar neem de lift). Eenmaal bij de check-in balie van de luchtvaartmaatschappij toegekomen dachten (hoopten) we dat we ergens een streepje voor zouden hebben op de andere passagiers, maar dat bleek ijdele hoop. Enkel toen zoon M plaatsnam in het hokje net naast de check-in agent wisten we dat we niet aan een ultra strenge screening zouden onderworpen worden. Dat deel verliep alvast voorspoedig.

Met zoon M aan de gate hebben we wel een streepje voor gehad op de andere passagiers. Hij kwam ons heel discreet zeggen dat we, nadat aan alle plichtplegingen en occulte handelingen van de pre-flight voldaan was, we onmiddellijk en als eersten aan boord mochten gaan. Meneer B kon de jaloerse blikken in zijn rug voelen van de rest van de meute.

En eenmaal in het vliegtuig stelde meneer B tot zijn grote voldoening vast dat de zetels niet platgelegd konden worden. Gelukkig maar want die stoelen stonden zo dicht bij mekaar dat als de passagier voor hem zijn rugleuning zou platgelegd hebben (de meeste mensen doen dit om de een of andere reden, volkomen duister voor meneer B, spontaan eenmaal ze gezeten zijn) dan zou meneer B zijn roeping als tandarts hebben kunnen doen gelden en die ongelukkige een kritische blik in de mond hebben gegund. Gelukkig duurde de vlucht slechts iets meer dan twee en een half uur zodat het gebrek aan beenruimte geen aanleiding gaf tot krampen of ander onheil.

We hadden ons verblijf geboekt via booking.com. Handig en vermits ze ook appartementjes aanboden hebben we daarvoor gekozen. En geloof het of niet maar in de regel zijn die appartementjes goedkoper dan een hotelkamer. Net betaalbaar met ons pensioentje dus.

Booking.com bood ook een gratis ritje per taxi aan van de luchthaven naar ons verblijf. Doen we dus. Nadeel van dat appartementje is dat het gelegen is in een smal straatje en niet echt gekend bij taxi's. Maar we werden wel netjes heel dicht in de buurt afgezet (de chauffeur had van zijn dispatch het verkeerde huisnummer doorgespeeld gekregen) en dan vonden we zelf wel waar precies we moesten zijn.
Het dient gezegd dat mevrouw A in zulke situaties het hoofd heel wat koeler kan houden dan meneer B. Er was niemand om ons op te vangen en te verwelkomen en meneer B trachtte dan maar de verhuurder per telefoon te bereiken. Dat wilde maar niet lukken want de GSM van meneer B stond nog op vliegmodus waardoor het ding alle dienst weigerde en meneer B was niet alert genoeg om dit ter plekke op te merken en het euvel recht te zetten. Mevrouw A is evenwel ook uitgerust met een slimme telefoon en zij kon de man wel bereiken. Meneer B heeft achteraf een berisping gekregen van mevrouw A dat hij zoiets als vliegmodus toch wel diende te weten want haar telefoon stond niet in vliegmodus. Waarop meneer B haar bersipte dat dit wel degelijk gevraagd wordt door de luchtvaartmaatschappijen tijdens de vlucht en zij dit dus niet gedaan had en bijgevolg ons aller levens in gevaar had gebracht.

We moesten wachten tot de man van het verhuurbedrijf naar ons toekwam met de sleutels van het appartement. We namen plaats op het terras van een tapa's bar die op enkele stappen van onze deur verwijderd lag want Mevrouw A vond dat we net zo goed daar iets konden consumeren terwijl we wachtten op de verhuurder. Meneer B had daar niets tegen in te brengen. Na een tiental minuten kwam de man daar aangesjeest op zijn elektrische step en overhandigde ons netjes de sleutels van ons verblijf.
Het is klein, maar alles is er aanwezig en we kunnen er zelf ons potje koken mochten we dat willen. We willen dat niet. We hebben ondertussen vastgesteld dat eten er alom verkrijgbaar is en aan zeer democratische prijzen en door de band ook nog erg lekker is.

De eerste namiddag hebben we de straatjes in de buurt verkend en ontdekt dat er een mini-Carrefour net om de hoek was waar we ons de nodige natjes en droogjes konden aanschaffen. Gemakkelijker kon haast niet.
Rond zeven uur 's avonds waren we beiden bekaf en zijn we in ons bedje gekropen. Mevrouw A presteerde het om 14 uur lang in haar bed te verblijven terwijl meneer B om 7 uur 's morgens alweer klaarwakker was. Daags voordien hadden we een brood gekocht in een bakkerij. Meneer B kon zich niet herinneren dat hij ooit in de Spaanse les geleerd had wat het woord voor bakkerij was in het Spaans. Blijkbaar is dat "*panaderia*". Met wat fantasie hadden we daar ook zelf kunnen achterkomen. Denkt tenminste meneer B.
Het brood viel wat tegen want het rook en smaakte naar hooi. Vies. En wat ook opvalt is dat alle brood in Sevilla er maar halfbakken verkocht wordt. Voor ons mocht het net iets langer in de oven gezeten hebben.

Wat meteen opviel in Sevilla is dat alle ramen en deuren op het gelijkvloers voorzien zijn van tralies. En vaak ook de ramen en deuren (balkondeuren, of wat dacht je) van de verdieping(en).
Het vergde enig denkwerk van de kant van meneer B maar de logische verklaring hiervoor moet zijn dat toen airco's nog geen gemeengoed waren maar de zon wel en toen ook al onbarmhartig scheen over het zuiden van Spanje, het de gewoonte moet

geweest zijn dat de bewoners ramen en deuren openzetten om zodoende wat luchtcirculatie te hebben in huis. Maar, al die ramen en deuren die uitnodigend openstaan zouden wel een bezoekers met minder goede bedoelingen kunnen aantrekken. Ik denk dan bijvoorbeeld aan inbrekers. Dan houdt het steek dat er toch enige hindernissen in het parcours worden ingebouwd. Ook ons dakappartementje was voorzien van een fors slot op de voordeur en rondom rond tralies aan de ramen en de achterdeur. Die tralies aan de achterdeur, die uitkwam op ons vrij groot balkon, waren trouwens voorzien van een uit de kluiten gewassen grendel met dito slot.

To boldly go where no one has gone before

Op dag twee leek het ons een goed idee om op de andere oever van de Guadalquivir de site te bezoeken waar ooit de wereldtentoonstelling gehouden werd. Dat was in 1992 en er blijven momenteel slechts enkele relieken van over. Eén van die relieken is de Torre Sevilla. Een gebouw van enkele tientallen verdiepingen hoog en dat kan dienen als referentiepunt als je verloren loopt in de stad.
Ongelukkig genoeg is die Torre net niet hoog genoeg om vanuit elk oogpunt en perspectief gezien te worden. We hebben dus de wijk Triana uitvoerig verkend, hetgeen totaal niet de bedoeling was, want helemaal de verkeerde kant uit van waar we wilden naartoe gaan.
Toen mevrouw A het welletjes vond dat meneer B haar steeds in een bepaalde richting duwde welk volgens hem de juiste richting was, stapte ze resoluut een winkeltje binnen om daar de weg te vragen. Bleek dat daar de plaatselijke breiclub van gepensioneerden samenkwam om er in groepsverband meesterwerkjes bij mekaar te breien. Die dames die in een kringetje zaten om te kletsen en te breien hebben eerst meewarig het hoofd geschud en dan met de vinger gewezen welke kant we uit moesten. Ze drukten mevrouw A ook op het hart om toch maar de bus te nemen. Wat we dus pertinent niet deden.

De naam van de rivier die Sevilla bevloeit is de Guadalquivir. Wat een rare naam zeg. Totdat meneer B zijn kennis van het Arabisch en het Spaans samenvoegde om er een logische verklaring voor te vinden. De Moren hebben dat deel van Spanje verschillende eeuwen bezet gehouden en natuurlijk hebben zij vele van de plaatsen en rivieren namen in het Arabisch gegeven. Weet dan dat de Spanjaarden de letter v eerder als een b uitspreken en het verhaal begint steek te houden. Maak er eens *Wad Al Kebir* van, wat in het hedendaagse Arabisch zoveel betekent als Grote Rivier en voilà, daar is de verklaring. Guadalquivir is dus geen Spaanse naam voor de rivier maar een Arabische.

Na nogmaals wat onnodige omwegen gemaakt te hebben, hebben we uiteindelijk het "*Archivo National de Indias*" gevonden. Dit is in feite een eeuwenoude bibliotheek waar alle correspondentie betreffende de uitstapjes van Columbus (een Italiaan, Cristoforo Colombo, in het Spaans Cristóbal Colón genoemd), Magellaan (een Portugees, Fernão de Magalhães), Cortés (een Spanjaard, Hernán Cortés de Monroy Pizarro Altamirano, marqués del Valle de Oaxaca) en consoorten netjes ligt opgeslagen in kartonnen dozen die zich op hun beurt dan weer in kilometers lange rekken bevinden.
De foto's van die heren die men kan zien op Wikipedia (behalve die van Cortés) zijn foto's van schilderijen die prijken in het voornoemde Archivo. Meneer B heeft ze ook gefotografeerd. Het was niet de bedoeling om er goed belichtte foto's van te maken want het was er te donker en de foto's werden onder een hoek gemaakt, dus het zijn geen professionele kopieën geworden.

Columbus

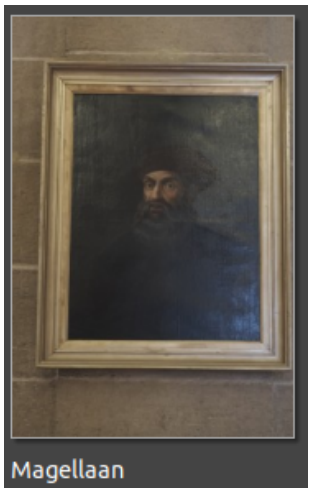
Magellaan

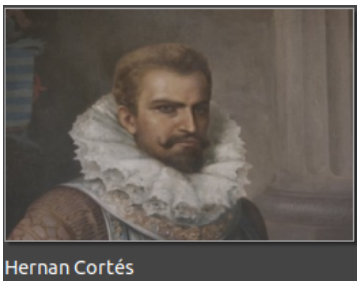
Hernan Cortés

Cortés was zeker geen doetje te noemen. Voor hem telde enkel en alleen het in beslag nemen van zoveel mogelijk land, in naam van de koning van Spanje en er de rijkdommen van te pikken. Wat er met de plaatselijke bevolking gebeurde was het minste van zijn zorgen, zolang ze hem maar niet naar het leven stonden.

Wat enigszins een teleurstelling was voor meneer B was dat het net iets te riskant leek om één van de dozen die de documenten bevatten uit het rek te nemen en te openen. De zaalwachters waren goed bewapende dames die meneer B grimmig aanstaarden telkens hij wat te dicht in de buurt van die archiefdozen kwam. Meneer B beschouwt dit persoonlijk als een gemiste kans, te wijten aan een gebrek aan doorzettingsvermogen om de gewapende amazones toch te trotseren. Ieder huisje heeft zijn kruisje, nietwaar. Hoe dan ook, meneer B vond de dag uiteindelijk geslaagd, ondanks de vele onnodig te voet afgelegde kilometers.

Het Archivo ligt vlak naast de kathedraal van Sevilla, maar omdat dit te veel een link legt met het katholicisme en de geschiedenis die eraan verbonden is werd besloten door meneer B om een bezoek aan de kathedraal over te slaan. Trouwens, een bezoek aan het Archivo is gratis en dat aan de kathedraal (fors) betalend. Dat was dus een gemakkelijke keuze. Meneer B heeft een tiental jaar geleden zelf kunnen vaststellen dat het katholicisme in México erg diepgeworteld zit, een erfenis van de Spanjaarden. Met natuurlijk de eigen inheemse accenten die maken dat de praktische beleving van dat katholieke geloof op verschillende punten wel sterk verschilt van wat wij in België kennen. Maar daar in México, net zoals in Sevilla, heeft de katholieke kerk een wel erg strakke greep op het reilen en zeilen van de plaatselijke bevolking. Net iets te strak om gezond te zijn vindt meneer B.

We're all kept in the dark like mushrooms

De derde dag, we zijn nu woensdag, stond in het teken van de befaamde paddestoelen in Sevilla. Een eerste reactie zou kunnen zijn dat het hier om champignons en dergelijke gaat, maar het is gewoon maar een vergelijking voor wat betreft de vorm van een houten bouwwerk in het midden van de stad, met paddestoelen. Tot in 1973 was op die plaats een overdekte markt, maar dat bouwsel geraakte zodanig in verval dat men besloot om het af te breken. De markt zelf verhuisde naar elders in de buurt. Wat overbleef was een grote open plaats in hartje Sevilla, die men dan maar omtoverde tot een parking. In het jaar 2000 werd besloten om er een wedstrijdje van te maken over wat er dan maar in plaats van die parking moest komen want dat was ondertussen een verloederde buurt geworden. Een Duitse ingenieur kwam af met het ingenieuze idee

(ingenieurs en ingenieuze ideeën gaan vaak goed samen) om er een houten constructie neer te poten. En de Duitser zag het groots en de Spanjaarden vonden dat leuk. Ze kozen dus voor zijn nogal eigenzinnige ontwerp. De bouw ervan startte in 2003 en in 2011 was het ding klaar. Tegenwoordig heet het *Metropol Parasol*. Het ding meet zo ongeveer 150 bij 70 meter en is ongeveer 29 meter hoog. Je kan er moeilijk naast kijken. Het ding langs de buitenkant fotograferen is gratis maar een bezoek eraan kost 15 € per persoon. Wij hebben het bezocht want je mag dan op de bovenkant van de paddestoelen lopen waar je een leuk uitzicht hebt op de stad.
En omdat de vorm van de constructie wel wat weg heeft van een groepje padestoelen hebben de inwoners van Sevilla het dan maar omgedoopt in "*Setas de la Encarnación*" of "*Setas de Sevilla*". *Encarnación* is de naam van het plein en *Setas* zijn, dat hadden jullie al geraden, paddestoelen.

Setas de Sevilla

Niet zo ver van die paddestoelen zijn er tal van winkeltjes. Mevrouw A is steeds op zoek naar datgene wat ze maar niet kan vinden en meneer B wordt in haar zog meegesleept. Wat meneer B niet zo heel opwindend vindt. Besloten werd dan maar om een terrasje te vinden waar we een pintje en wat geknabbel konden consumeren. Gelukkig moet men in Sevilla nooit echt lang zoeken naar zulke gelegenheden en we kwamen terecht bij *Restaurante Casa Toni* (Calle Huelva, 8. Sevilla Plaza Del Pan, 41004 Sevilla). Hun terrasje staat opgesteld op het pleintje *Plaza del Pan*, maar het restaurantje zelf is op een paar tiental meter ervandaan gelegen, in een zijstraatje. De dames en heren die er serveren krijgen iedere dag wel wat kilometers op de teller. Het eten was er gewoonweg zeer lekker. Niks op aan te merken en hoewel het restaurant op Tripadvisor als "*€€ €€€*" gemarkeerd staat (duur tot zeer duur) hebben wij daar niets van ondervonden. De prijzen waren er vergelijkbaar met al de andere eetgelegenheden die wij tot nu toe bezocht hebben en dus zeker democratisch te noemen. Ik zou het restaurantje willen aanraden.
Mevrouw A was ook erg enthousiast over de kwaliteit en de smaak van het voedsel, maar die verklaring kwam er na het nuttigen van een hele liter Spaans bier, wat gezien het lichaamsgewicht van mevrouw A procentueel toch al naar de potentieel gevaarlijke kant neigt.

Another brick in the wall

We zijn ondertussen in alweer in een nieuwe dag aanbeland. Mevrouw A heeft de nacht als bewaker van het appartement doorgebracht. Nodeloos te zeggen dat meneer B hierdoor geslapen heeft als een roosje. Mevrouw A dus niet.
's Ochtens was er even verwarring over de plaats(en) die we die dag zouden bezoeken. Dat was, volgens meneer B althans, daags voordien duidelijk afgesproken. We zouden naar de oude stadsmuur van Sevilla stappen. Of wat daar van overblijft. Groot was dan ook de verbazing dat het gisteren bedachte plan vanmorgen geheel gewijzigd bleek. Mevrouw A had namelijk heel de nacht de tijd gehad om een nieuw plan te bedenken. Maar, meneer B hield voet bij stuk en er restte niets anders voor mevrouw A dan het plan van gisteren ten uitvoer te brengen. Ach, waar spreken we over, het is een wandelingetje van 1.5 km.

De muur was in herstelling. Mocht ook wel want die lijkt redelijk oud te zijn en heeft in de loop der jaren duidelijk te weinig onderhoud gehad. We volgden dus de muur (je kan er leuke foto's maken) tot op het einde ervan en sloegen toen af richting binnenstad.

Eén van de eerste winkeltjes die we er tegenkwamen was El Laurel (*El Laurel, comida casera takeaway Calle San Julián, 19, 41003 Sevilla*). De zaak werd gerund door een erg lieftallige, vriendelijke en behulpzame dame. We hebben er een assortiment gerechtjes gekocht en ondertussen vastgesteld dat de uitbaatster ook nog eens buitengewoon mooi was. Ja, ze was een beetje plus-size, maar het misstond haar helemaal niet. En eenmaal we terug in ons appartementje waren hebben we ook kunnen vaststellen dat het eten ook erg lekker was. Wat wil een mens nog meer om de dag mee te beginnen? Een aanrader dus en terug te vinden op deze coördinaten: 37.399268,-5.9854658

Spanish Eyes

Omdat we vonden dat we onze uitstap naar Triana niet goed hadden voorbereid meende mevrouw A dat we een nieuwe poging moesten wagen. Niet dat we ditmaal Triana in het vizier hadden, we zouden er rakelings langsheen scheren, maar wel omdat een eindje verderop een parkje gelegen is met daaraan verbonden het Plaza de España. Mevrouw A had mooie foto's gezien op het internet van een jonge Chinese freule die tal van plaatsen bij zonsopgang bezoekt en haar foto's zagen er inderdaad schitterend uit. De jongedame zelf trouwens ook. Meer hierover hier.
Zonsopgang was echter iets dat we meenden dat niet haalbaar was voor ons, maar "in de vroege namiddag" zou wellicht ook iets kunnen betekenen. Dat is trouwens ook vroeg, nietwaar.
Google Maps leerde ons dat we te voet 3.5 km onderweg zouden zijn. Dat betekende dus ook dat we weer minstens 3.5 km te voet terug zouden moeten doen. Maar, meneer B stelt tot zijn groot genoegen vast dat zijn knieën en heupen het veel beter doen dan verwacht. Niet dat hij nu plots rondjes gaat beginnen lopen, maar de wandelingen hebben steeds minder impact op zijn gewrichten. Misschien heeft het aangename weer in Sevilla er iets mee te maken. Het is meer dan halfweg september nu en ook hier in Sevilla blijkt de zon dan iets minder enthousiast te zijn dan in juli en augustus. De temperaturen schommelden tot dusver op hun dagelijkse hoogtepunt tussen de 26 en 28 graden. Vandaag verwacht men dat we de 30 graden gaan bereiken, wat meneer B een heerlijk lenteweertje vindt.

We zouden ditmaal aan deze kant van de rivier blijven en die gewoon volgen tot we vanzelf aan de Plaza de España zouden uitkomen. Strak plan.
Ondertussen kwamen we ogen te kort om alles wat we tegenkwamen op onze route in ons op te nemen. Het was een werkelijk leuk wandelingetje. Zo zijn we ook de Victoria tegengekomen. De Victoria was een van de vijf schepen van Ferdinand Magellaan. Het schip is genoemd naar de kerk Santa María de la Victoria de Triana, waar Magellaan zijn trouw zwoer aan keizer Karel V. Wat wij te zien kregen was niet het origineel want dat bestaat al lang niet meer, maar een getrouwe kopie van het schuitje waarmee de

heer Magellaan begin 16de eeuw als eerste de aarde heeft omvaren. Meneer B beweerde met stelligheid dat de schepen van Columbus en Magellaan in werkelijkheid toch iets groter waren dan wat we hier voorgeschoteld kregen, maar de jongeman aan de ingang van het vaartuig wist meneer B te verzekeren dat de "schepen" van Columbus, waarmee hij naar Amerika was gevaren, nog kleiner waren dan het exemplaar dat we daar stonden te bewonderen. En ze stouwden er 45 man op, als haringen in een ton. Ik schat dat iedere deelnemer minder dan 2 m² ter beschikking had. Hoewel de verten lonken ziet meneer B het niet zitten om ze op die manier te verkennen.

Een flinke boogscheut verder kwam het *Parque de María Luisa* in zicht. Het park dateert uit 1911 en María Luisa (de hertogin van Montpensier) was tegelijk ook een prinses die niet op een dukaatje minder of meer moest zien. Het is een groot park geworden waar Maria voldoende beenruimte had om er zich te vermeien (de woordspeling is onbedoeld). Aan de noordzijde van het park pootte ze haar optrekje neer. Dat is een flink uit de kluiten gewassen kasteel geworden, met alles erop en eraan. In het midden van dat kasteel is er een monumentale ingang. Toen we wat dichterbij die ingang kwamen hoorden vanuit de verte geroffel en iets wat voor zang kon doorgaan. We hadden het vermoeden dat een plaatselijke reggaeband er een jam sessie aan het houden was en dat een groep jongelingen dit interessant genoeg vond om er zich rond te scharen.
We naderden het gejoel met de nodige omzichtigheid en stelden vast dat het in feite een flamenco groep was die er zijn kunstjes aan het vertonen was. Het is hier trouwens dat het Spaans net iets te weinig nuances biedt in het vocabularium. Meneer B stelt vast dat: 1) flamenco = een dans, 2) flamenco = een flamingo en 3) flamenco = een Vlaming. Je zou dus in het Spaans kunnen stellen dat "*Un flamenco flamenco baila el flamenco*." ofte "Een Vlaamse flamingo danst de flamenco". Wat natuurlijk nonsens is, maar grammaticaal perfect mogelijk in het Spaans.

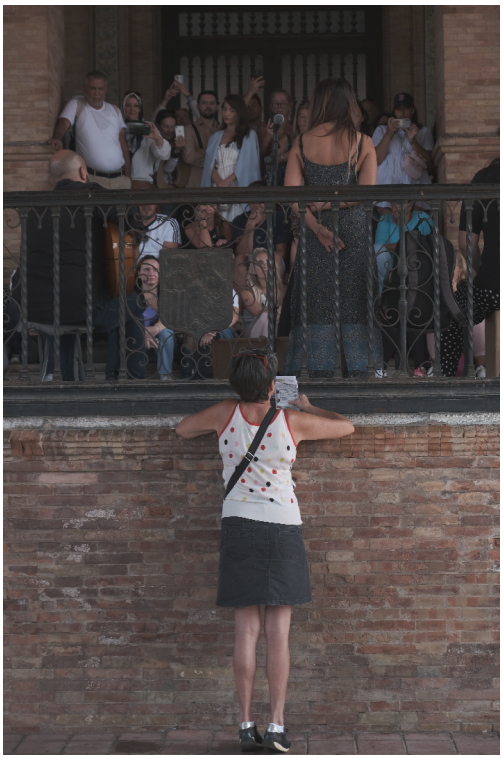

Mevrouw A baande zich een weg doorheen het gepeupel dat zich verdrong om een glimp van het gebeuren op te vangen. Ze stond wat lager dan het podium en kwam met haar neus net boven de vloer van de dansers uit, waarbij ze zich vastgreep aan de spijlen van de afsluiting die haar scheidden van de groep.

De meeste omstaanders bleken uitvoerig gebruik te maken van hun smartphone en filmden alles wat zich voor hen in beeld bewoog. Meneer B en mevrouw A geraakten ondertussen steeds meer geïntrigeerd en wilden het spektakel ook wel eens van dichterbij meemaken. Meneer B had aan zichzelf en aan mevrouw A nochtans beloofd (bezworen zelfs) om niet naar zo een avondvoorstelling van flamenco dansen te gaan, want meneer B weet uit ervaring dat dansvoorstellingen steevast eindigen met het uitnodigen van iemand uit het publiek om mee te komen dansen. En, stijve hark van dienst is dan even steevast meneer B, tot groot jolijt van de andere kijklustigen.
Maar na enig aarzelend observeren van de gebeurtenis stelde meneer B vast dat de

danseressen (ze waren met twee) er niet op uit waren om hun kunstjes te delen met de toeschouwers maar dat hun enige betrachting was om genoeg geld in het laatje te krijgen om een inkomen te generen voor die dag. Na ieder optreden kwam een lieftallige dame met een mandje rond met de bedoeling dat de toeschouwers als dank voor het opgevoerde spektakel een financiële beloning in het mandje zouden deponeren. Dat zag er op dat gebied althans veilig uit voor meneer B.

Meneer B vatte dus, tussen twee dansen door, prominent post op het hoogste schavotje op de voorste rij zodat niets aan het oog van zijn camera zou ontsnappen. Na enige ogenblikken respijt voor de dansers en de zangeres begon het spektakel opnieuw. Na enige danspasjes stelde meneer B vast dat de danseres blijk gaf van veel "*duende*" (spreek uit du-en-de). Een beetje verder in de tekst hieronder staat wat meer uitleg daarover, maar het is een fenomeen dat men moet gezien hebben. Meneer B verwonderde er zich dan ook over dat die duende zo gemakkelijk en bijna spontaan kon bereikt worden.
De danseres, een beeldschone jongedame, keek verschillende keren meneer B recht in de ogen tijdens haar optreden. Ze had van die zwarte, vlammende ogen en een zeer doordringende blik. Meneer B voelde zich aangesproken. Of aangekeken eerder. Er ontstond onmiddellijk een zielsverwantschap tussen hen twee, een band die men niet kan beschrijven. Temeer ook daar de vurige Spaanse meermaals ostentatief haar lange kleed hoog genoeg ophief zodat meneer B een ongehinderd zicht had op haar welgevormde benen. Zat hier een nog diepere betekenis achter? Mevrouw A evenwel meende pertinent zeker van niet. Meneer B daarentegen was ervan overtuigd dat er nu een onlosmakelijke band bestond tussen hem en de Spaanse furie.
Al Martino bezingt in zijn "Spanish Eyes" de blauwe ogen van een mooie Spaanse, maar in dit geval waren het haast koolzwarte stippen die meneer B aanstaarden.
Meneer B heeft die nacht wilde doch mooie dromen gehad en voelde zich er 40 jaar jonger bij.

Een andere optie, die meneer B a priori wil uitsluiten, is dat de jongedame haar meest sensuele kant aan meneer B tentoonspreidde als aanmoediging om zodoende meer geld in het laatje te krijgen bij de rondgang na de vertoning.
Natuurlijk dienen we deze optie te negeren. Dat spreekt voor zich. Een echte dame verkoopt nu eenmaal haar fijne vleeswaren niet.

Er zijn vier vitale ingrediënten voor flamenco: de gitaar (guitarra), het lied (cante), de dans (baile) en tot slot de ziel (duende). De duende komt voort uit de diepste emoties - het is een mysterieuze kracht die niet gearticuleerd kan worden, maar alleen gevoeld en uitgedrukt kan worden door middel van flamenco. (*tekst ontleend aan de website van Lucinda Riley en vertaald naar het Nederlands*)
Meneer B heeft ook nog ergens een boekje liggen met de titel "*Duende*". Het is van de hand van Ivo Hermans (die trouwens erg lekkere paella kan klaarmaken) en die het klaarblijkelijk nodig en nuttig vond er een heel boek over te schrijven enkel en alleen om het begrip duende te duidelijk te maken aan de hordes onwetende lezers. Een vulgariserend werkje dus. Je zou duende ook kunnen vertalen als beheksing, maar dat vindt meneer B er toch net iets over maar het geeft wel een richting aan. Heksen hebben een negatieve connotatie verkregen dankzij de katholieke kerk (in Spanje dan nog wel) die vele vrouwen gewoonweg het recht ontnam om zichzelf te zijn. Met de dood tot gevolg. Gelukkig heeft men (veel te laat) ooit ingezien dat mensen verbranden op een brandstapel enkel een weerzinwekkende entertainmentwaarde heeft en geenszins bijdraagt tot meer respect voor of geloofwaardigheid van de kerk.

"Duende ('de beheksing') vertelt de geschiedenis van de flamenco, die als

levenswijze al enkele eeuwen in sommige wijken van de Andalusische steden schuilt. Flamenco ontstond in de loop van de zeventiende eeuw uit de ziel van diverse marginale minderheden zoals ondergedoken Moren, Joden en zigeuners. De tranceachtige beheksing bij de zang, de dans en de gitaar heet 'Duende'. Zonder Duende is flamenco zinloos en vaak niet meer dan wat flets vermaak. Flamenco is in essentie een diep gevoel en geen schools spel van pose en pasjes. De enige school voor flamenco is het leven zelf. Kwetsbaar en vrij." aldus Ivo Hermans.

Ja, meneer B kan het begrijpen. Er zijn een aantal ongelovigen in jullie rangen die de beweringen van meneer B in twijfel trekken. Nee, niet dat de jongedame geen mooie ogen had, maar dat ze diezelfde ogen ook gebruikte om meneer B haast in trance te brengen.

Zo, bij deze zou alle twijfel nu als sneeuw voor de zon moeten verdwenen zijn.

Lat mie moar lopen langs de stroaten

Omdat mevrouw A de dag nadien forfait moest geven had meneer B dan maar besloten om er eens alleen op uit te trekken.
De bedoeling was om "ergens" naartoe te vertrekken, dan een andere richting in te slaan en dan te zie waar hij zou uitkomen. Gewapend met een stratenplan en zijn camera ging meneer B op pad. Gelukkig scheen de zon. Prachtig lenteweertje van zo om en bij de 30 graden. Echt het weer om doelloos door de straten van de stad te slenteren. Meneer B voelde zich kiplekker en was in zijn element.

Wanneer de zon schijnt is het moeilijk om echt verloren te lopen. Meneer B beschikt over een ingebouwd systeem dat hem laat weten onder welke hoek en richting de zon de aarde bereikt en kan dit in een later stadium vergelijken met de vertrek-stand. Dit is in het verleden reeds goed van pas gekomen in zowel de dichte jungle van Thailand

(toen was die nog dicht en bijna ondoordringbaar) en in de Sahara in Libië. Blijkt nu dat dit ook werkt in een stad en dat was eigenlijk een openbaring voor meneer B die een notoire verloren-loper is in stedelijk gebied. In België zijn er weinig mogelijkheden om dit te testen want je moet daarvoor 1) je in een onbekende stad bevinden en 2) de zon moet schijnen. België telt weinig steden die groot genoeg zijn en waar dan ook nog eens aan beide voorwaarden voldaan is. Sevilla bood een uitgelezen kans om dit systeem die dag uit te testen.
De wandeling ging eerst richting noorden, dan naar het oosten om daarna ergens onderweg naar het zuiden af te slaan.
Tot meneer B zijn grote verrassing kwam hij opeens en nogal onverwacht uit bij de paddestoelen. Van daaraf kende hij ondertussen de weg terug naar het stulpje waar mevrouw A op hem zat te wachten. Het was een vrolijk weerzien. Voor meneer B althans want mevrouw A voelde zich niet echt lekker. Maar na een paar koude biertjes was dat ook alweer vergeten. Voor meneer B tenminste want later bleek dat mevrouw A inderdaad iets minder inzetbaar was die dag en vond dat ze daags voordien reeds een voldoende grote voorraad bier had geconsumeerd.

And now the end is near.

De laatste dag hebben we nog wat rondgeslenterd in de stad en het zonnetje scheen vrolijk op ons bolletje. Meneer B is de mening toegedaan dat 32°C in de schaduw te verkiezen is boven het miezerige weertje in het thuisland. Mevrouw A was ondertussen een beetje opgekrikt en we hebben nog een bezoekje gebracht aan het CAAC (*Centro Andaluz de Arte Contemporáneo*). Dat is dus een museum voor moderne kunst. Meneer B was hoegenaamd niet onder de indruk van die "kunst". Integendeel, zou hij de werken die daar tentoongesteld waren ergens op een afvalberg tegenkomen, hij zou ze ongetwijfeld daar laten liggen.

Behalve misschien één werk dat nog net door de beugel kon. (zie hierboven)

Gelukkig is het museum gehuisvest in een oud klooster, annex steenbakkerij / tegelbakkerij en dat was wel de moeite waard om te bezichtigen. Het klooster bezat ook nog een klein kerkje waar enkele nobele dames en heren in lang vervlogen tijden een praalgraf gekregen hadden. Wat ze daar nu zelf nog aan hebben zal ze ongetwijfeld worst wezen want ze waren allemaal al lang zo dood als een pier.

Op de terugweg, die zoals we ondertussen al gewend waren langer was dan we hadden ingeschat en waarbij een bezoekje aan *El Corte Inglés* door mevrouw A als obligaat beschouwd wordt, zijn we nog langs het *Plaza del Museo* gepasseerd, waar het *Museo de bellas artes de Sevilla* gehuisvest is. Op de plaza is er op zondag een markje waar

kunstenaars hun werken te koop stellen. Hier zat duidelijk minder brol tussen dan wat we in het CAAC voorgeschoteld kregen. En één van de laatsten die we zagen op het plein was Maribel Cuevas Fernandez een lieve wat oudere dame die echt mooie kunstwerkjes maakt. En die ze aan democratische prijzen verkoopt.
Hieronder kan je twee aquarellen van haar zien die we met veel plezier gekocht hebben.

Het bovenste werkje noemt meneer B "*Happy family*" en het onderste "*The morning after*". En let even goed op de gezichtsuitdrukkingen van de kippen.

Op de laatste avond hebben we het laatste avondmaal genuttigd. Dat van deze reis welteverstaan. Op zoek naar een culinair hoogstandje kwamen we een Spaanse pizzeria tegen op ons pad. Dat was dus zo Italiaans als maar kan, alleen dat de wijn en het personeel Spaans was. Meneer B zou durven stellen dat dit een perfecte combinatie was. Niet dat het Spaanse eten ons niet gesmaakt had, verre van, maar op een zondagavond ben je al wat beperkter in het aantal Spaanse restaurants dat open is en dan dien je je best te begeven naar de meer toeristische plaatsen waar de eetgelegenheden wel open zijn. En op die plaatsen dien je toch net iets voorzichtiger te zijn. Niet dat we daar ooit effectief werden opgelicht, maar meneer B overhoorde op hun eerste avond een gesprek tussen twee kelners dien ons bedienden en de een had het erover dat wij een "special" besteld hadden en dat ze er dan ook een speciale prijs voor zouden aanrekenen. Toen we de rekening vroegen was het duidelijk dat de juffrouw aan de kassa niet op de hoogte was van dit opzet en zij rekende ons de normale, correcte prijs aan. De kelner kwam een beetje beteuterd met die rekening naar zijn collega kompaan toegelopen en wees de ander erop dat de rekening geen "speciale" prijs vermeldde. Na een korte discussie werd dan maar besloten om om ons de ongepeperde rekening te overhandigen.
Wat beide heren niet wisten was dat meneer B het Spaans voldoende onder de knie heeft om hun gesprekken te kunnen volgen.
Het desbetreffende etasblissement bevindt zich op de Alameda de Hercules, waar veel restaurants gevestigd zijn. U bent gewaarschuwd.

Terug naar het laatste avondmaal nu. We hebben daar elk een perfecte pizza genuttigd, overgoten met een ruim glas Rioja en we hebben ervan genoten.
Het personeel was zeer vriendelijk en behulpzaam en de prijs was vergelijkbaar met de prijs die je hier te lande betaalt voor een pizza.
Waar? **Al Solito Posto**, Alameda de Hércules, 16, 41002 Sevilla. Warm aanbevolen.

Er restte ons na dat laatste uitstapje en etentje niets meer dan alles terug beginnen in te pakken voor de terugvlucht van 's anderendaags 's morgens. Een en ander betekende dat we iets na 3 uur 's morgens ('s nachts dus) uit de veren moesten en tegen 4 uur stonden we al te wachten op de taxi die ons naar de luchthaven ging brengen. Natuurlijk had de taxichauffeur foute informatie doorgekregen van de dispatch (hij stond op ons te wachten op het nummer 31, wij op 35, enkele honderden meters daarvandaan) en stond de GSM van mevrouw A op "stil", zodat zij de wanhopige oproepen van de chauffeur niet hoorde toekomen (opmerking van meneer B: op dat gebied is Android veel gedetailleerder in te stellen dan Apple want Android laat toe om de berichten app per app te blokkeren). De verloren tijd heeft de chauffeur dan weer grotendeels goedgemaakt door 120 te rijden in de zone 50.

Meneer B heeft tijdens de vlucht van en naar Sevilla vastgesteld dat ofwel hij gegroeid is ofwel dat men de stoelen dichter bij mekaar gezet heeft dan wat vroeger de standaard was. Hij gokt op het laatste. Gelukkig duurt de vlucht niet al te lang.
Maar hoe dan ook, voor langere vluchten gaat meneer B in de toekomst toch uitkijken of er geen mogelijkheden zijn om iets comfortabeler te zitten.

Dance me to your beauty with a burning violin
Dance me through the panic 'til I'm gathered safely in
Lift me like an olive branch and be my homeward dove
Dance me to the end of love
Dance me to the end of love